

Arrest

nr. 83 551 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x/ II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 april 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient de verzoekende partij, van Algerijnse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 0812.2009 werd ingediend door:

M., A.(...) (R.,: (...))

Geboren te Boufarik op (...)1975

Nationaliteit: Algerije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op punt 2.8A en 2.88 van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en zou qua verblijfsduur eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8A en 2.8B van de instructie, waarvoor hij ten bewijze onder andere met een huurcontract uit de periode 2003-2006 en een brief van de voorzitter van Bureau voor Juridische Bijstand d.d. 06.05.2008, een huurcontract uit 2009, een brief van de parochie van 2009 en een afspraak in het ziekenhuis d.d. 27.07.2009 voorlegt. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet de lokale verankering worden aangetoond. Verzoeker haalt aan dat hij geïntegreerd is en sociale banden heeft opgebouwd en hij legt een attest d.d. 01.08.2007 voor waaruit blijkt dat hij zich zou willen inschrijven voor de lessen Nederlands maar hij legt geen enkel bewijs voor dat hij deze lessen ook zou gevolgd hebben en dus legt hij geen enkel bewijs van effectieve lokale verankering voor. Hij legt tevens geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A of 2.8B van de instructies van 19.07.2009.

Betrokkene verwijst naar zijn asielrelaas maar hij voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 25.03.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 27.03.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk iets meer dan 2 jaar — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Op 23 mei 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel “*patere legem quam ipse fecisti*”, van het materieel motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Enig middel

Genomen uit de schending van het beginsel patere legem quam ipse fecisti en uit de schending van het materieel motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag van verzoeker afwijst als ongegrond omdat de "effectieve lokale verankering" niet is aangetoond, met name wegens het niet aantonen van het volgen van Nederlandse les Terwijl de instructie van juli 2009 niet spreekt over effectieve lokale verankering doch enkel over duurzame lokale verankering

En terwijl de instructie van juli 2009 en het daarbij horende vademecum het volgen van alfabetiseringscursussen enkel als criterium voor de duurzame lokale verankering vooropstellen als alternatief voor de kennis van één van de landstalen

En terwijl verzoeker Frans spreekt, zoals met name reeds gebleken was tijdens de verhoren in het kader van de asielprocedure van verzoeker

Zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toevoegt aan de instructie die hij voorhoudt toe te willen passen

En zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van genoemde beginselen, en berust op niet in rechte en in feite aanvaardbare motieven

Toelichting:

1. Inzake de duurzame lokale verankering stelt de instructie van juli 2009 als volgt:

"Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd".

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, verbleef verzoeker gedurende bijna 11 jaar onafgebroken in België. Gedurende het grootste gedeelte van die lange periode (na het einde van de asielprocedure in maart 2002) is verzoeker op zichzelf en op anderen aangewezen geweest om te voorzien in zijn levensonderhoud. De loutere duur van het verblijf brengt met zich dat het centrum van alle belangen van verzoeker in België is gevestigd.

Hiervan kan niet zomaar abstractie gemaakt worden.

De motivering van de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker in zijn aanvraag bevestigde dat hij geïntegreerd is en dat hij tijdens zijn verblijf in België sociale banden heeft opgebouwd. Zulks volgt logischerwijze uit het langdurig verblijf en uit het zelf moeten voorzien in het levensonderhoud. Vanuit zijn situatie van illegaliteit moest verzoeker rekenen op anderen voor tewerkstelling of voor materiële hulp. Cru gesteld, als verzoeker nog leeft na zo'n lang verblijf, dan kan dit enkel omdat hij beschikte over voedsel en onderdak, en om deze te verwerven moest hij rekenen op sociale banden, nu hij hiervoor geen beroep kon doen op overheidsinstanties.

De bevestiging door verzoeker in het verzoekschrift tot regularisatie dat hij geïntegreerd was en sociale banden had opgebouwd, was derhalve geenszins gratis. Ook het door verzoeker voorgelegde attest van de parochie onderstreept dit. De gemachtigde van de Staatssecretaris vermocht derhalve niet te besluiten tot het ontbreken van de duurzame lokale verankering.

2. De motivering van de bestreden beslissing klemt des te meer, nu erin aan verzoeker verweten wordt dat hij wel een attest van inschrijving voor Nederlandse lessen voorlegt, doch niet aantoonde dat hij die lessen effectief gevolgd heeft. Nu stelt meergenoemde instructie het volgende principe voorop:

"Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde".

Aan dit principe wordt in de instructie zelf echter afbreuk gedaan door die "soevereine beoordelingsbevoegdheid" te onderwerpen aan bepaalde criteria:

"Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor; maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

• Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

Werkverleden en werkbereidheid beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien".

De toetsingscriteria voor de duurzame lokale verankering staan dus vast en dienen te worden toegepast op elk individueel regularisatiedossier. Dat is het gevolg van het beginsel patere legem quam ipse fecisti, dat beoogt om een discretionaire bevoegdheid niet te laten worden tot een arbitraire macht.

De kennis van één van de landstalen is één van de drie toetsingscriteria. Verzoeker spreekt als Algerijn van bij zijn aankomst in België Frans. Dit blijkt met name uit de behandeling van de asielaanvraag, waarbij verzoeker zich van de Franse taal heeft bediend. De gemachtigde van de Staatssecretaris kon

hier niet onwetend van zijn, nu in de motivering van de bestreden beslissing op gedetailleerde wijze wordt verwezen naar de asielprocedure van verzoeker.

Desondanks maakt de gemachtigde van de Staatssecretaris abstractie van de kennis van de Franse taal in hoofde van verzoeker en wordt het alternatief voor de kennis van één van de landstalen onderzocht, nl. het volgen van alfabetiseringscursussen. Hierdoor geeft de gemachtigde van de Staatssecretaris aan deze cursussen de status van een afzonderlijk toetsingscriterium, terwijl het gebruik van het voegwoord OF duidelijk maakt dat het slechts een ersatz betreft voor het werkelijke criterium om de lokale verankering te toetsen, te weten de kennis van één van de landstalen. En uit dit valse criterium wordt in één moeite door afgeleid dat verzoeker niet duurzaam zou zijn verankerd: "en dus legt hij geen enkel bewijs van effectieve lokale verankering voor".

3. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen blijk zou geven van effectieve lokale verankering. Dit begrip is echter onbekend in de instructie waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris toepassing wil maken. In de instructie en ook in het vademecum is er enkel sprake van duurzame lokale verankering. Aangezien het niet zeker is dat met die twee begrippen hetzelfde wordt bedoeld, dient het motiveringsgebrek op dit punt te worden vastgesteld. Des te meer zo nu onder het vorige punt reeds is aangetoond dat een criterium dat er geen is op zichzelf (alfabetiseringscursussen) gebruikt wordt om rechtstreeks te besluiten tot het afwezig zijn van de lokale verankering, ondersoort effectieve lokale verankering.

Het enig middel is gegrond."

2.2 Inzake de aangevoerde schending van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*", van het materieel motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, voert zij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet in aanmerking komt voor toepassing van de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer bepaald omdat zij niet aantoonbaar lokaal verankerd te zijn in België. De verzoekende partij gaat van start met het aanhalen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 voor wat de voorwaarde van duurzame lokale verankering betreft. Zij geeft aan reeds elf jaar in België te verblijven en is van oordeel dat de loutere verblijfsduur met zich brengt dat het centrum van al haar belangen in België is gevestigd. Zij geeft aan dat zij op zichzelf en anderen was aangewezen teneinde te voorzien in haar levensonderhoud en houdt voor dat het feit dat zij na zo'n langdurig verblijf nog leeft enkel mogelijk is omdat zij diende te rekenen op sociale banden. Het gegeven dat zij geïntegreerd is en sociale banden heeft opgebouwd - waarop het attest van de parochie wijst - is aldus geenszins een gratuite bewering zodat de verwerende partij niet kon besluiten tot het ontbreken van duurzame lokale verankering. Vervolgens werpt de verzoekende partij op dat wat betreft het bestaan van duurzame lokale verankering in de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009 toetsingscriteria worden vooropgesteld die dienen toegepast te worden op elk individueel regularisatiedossier. De verzoekende partij ziet hierin de gelding van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*", hetwelk beoogt de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij niet te laten verworden tot een arbitraire macht. De verzoekende partij duidt erop dat de kennis van één der landstalen één van de toetsingscriteria uitmaakt en onderstreept dat hij als Algerijner van bij zijn aankomst in België Frans spreekt. Dit blijkt volgens de verzoekende partij duidelijk uit haar asielprocedure, waarnaar de verwerende partij overigens verwijst in de bestreden beslissing. Zij vecht dan ook de motivering van de bestreden beslissing aan waar de verwerende partij in plaats van het werkelijke criterium om lokale verankering te toetsen, meer bepaald de kennis van één der landstalen, evenwel abstractie maakt van haar kennis van de Franse taal en slechts toetst aan het "*valse criterium*" dat in de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009 wordt vooropgesteld als alternatief, met name het volgen van alfabetiseringscursussen. De verwerende partij kon aldus niet in één adem stellen als zou zij geen enkel bewijs van effectieve lokale verankering hebben voorgelegd. Tenslotte kaart de verzoekende partij aan dat het begrip "*effectieve lokale verankering*" onbekend is en er in de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009 en haar *vademecum* slechts sprake is van "*duurzame lokale verankering*". Daar het niet zeker is of met deze twee begrippen hetzelfde wordt bedoeld, ontwaart de verzoekende partij dan ook een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor toepassing van de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat zij hieraan wél voldoet en wél in aanmerking komt om te worden geregulariseerd daar zij wel degelijk lokaal verankerd is in België. Deze criteria 2.8A en 2.8B, waaronder de voorwaarde duurzaam lokaal verankerd te zijn in België, werden geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli

2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A en 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 2 april 2012, gevraagd wat hun standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt dat een dubbel onderzoek had moeten worden gevoerd door de verwerende partij. Meer bepaald een eerste onderzoek op basis van de instructies van 19 juli 2009, gezien de staatssecretaris na vernietiging van de instructies door de Raad van State de instructies toch bleef gebruiken en daarnaast - ingeval de verwerende partij beslist niet te regulariseren - een tweede onderzoek op basis van een algemene toetsing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name het verschaffen van uitleg waarom de regels van de instructies niet van toepassing zijn. De vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 geven volgens de verzoekende partij immers geen vrij spel om de beginselen van behoorlijk bestuur, die de discretionaire bevoegdheid begrenzen, te schenden.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, net zoals hetgeen door haar werd geopperd ter terechtzitting van 25 april 2012, niet dienstig is.

De verwijzing van de verzoekende partij naar het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”* betreft evenzeer de kritiek van de verzoekende partij op de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, kan de verzoekende partij de schending van het beginsel *“patere legem quam ipse fecisti”* evenmin dienstig aanvoeren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS